

Poselstwo trzecie

**Duchowe zasady, lekcje życia i święte ostrzeżenia,
jakie dostrzegamy w historii Samuela**

Wersety biblijne: 1 Sm 1:10–11, 18–20, 27–28; 2:30, 35–36;
3:1–21; 4:11–22; 7:3–17; 12:23.

I. Samuel pochodził z plemienia Lewiego (1 Krn 6:18–23), ale nie z domu Aarona, kapłańskiej rodziny ustanowionej przez Boga; usługiwał Panu jako kapłan, którym się stał nie z urodzenia, ale dzięki złożeniu ślubu nazireatu:

A. Boże poruszanie się wraz z Bożą odpowiedzią na modlitwę Anny miało doprowadzić do powstania zwycięskiego nazirejczyka, który byłby całkowicie oddany wypełnieniu Bożego pragnienia; jeszcze zanim Samuel się urodził, jego matka poświęciła go, żeby był takim człowiekiem – 1 Sm 1:10–11, 18–20.

B. Bóg pragnie, żeby wszyscy z Jego ludu byli nazirejczykami; być nazirejczykiem to być człowiekiem całkowicie i w najwyższym stopniu uświęconym, oddzielonym, dla Boga, czyli nie żyć dla niczego innego poza Bogiem i niczego innego poza Jego zaspokojeniem – świadectwem Jezusa, czyli świadczącym kościołem, który jest świadectwem i wyrazem Chrystusa – Lb 6:1–2; Ps 73:25–26; Obj 1:2, 9–13; 19:10; por. Wj 38:21:

1. To, że nazirejczyk miał stronić od wina i wszystkiego, co wiązało się z jego źródłem, oznacza stronienie od wszelkich ziemskich przyjemności i rozrywek oraz obieranie Chrystusa za swoją przyjemność i rozrywkę i doświadczanie Go jako swojej rozrywki i przyjemności; spożywanie drzewa życia, czyli radowanie się Chrystusem jako naszym zaopatrzeniem w życie, powinno być pierwszorzędną sprawą w życiu kościoła – Lb 6:3–4; Obj 2:7; Sdz 9:12–13.

2. To, że nazirejczyk miał nie golić głowy, oznacza, iż nazirejczyk nie odrzuca zwierzchnictwa Pana ani wszelkiej władzy przedstawicielskiej wyznaczonej przez Boga, ale jest im całkowicie poddany – Lb 6:5; Rz 13:1–2a; Ef 5:21, 23; 6:1; Hbr 13:17; 1 P 5:5.

3. To, że nazirejczyk miał się nie kalać śmiercią swoich krewnych, ale trwać w oddzieleniu i być świętym dla Boga, oznacza, iż nazirejczyk przewycięża naturalne więzi – Lb 6:7.

4. To, że nazirejczyk miał nie zbliżać się do nieboszczyka ani nie kalać się śmiercią kogoś, kto nagle przy nim zmarł, oznacza, iż nazirejczyk jest oddzielony od śmierci – w. 6–9; Obj 3:4; Kpł 11:31; 5:2; por. 1 J 5:16.

II. W czasach Samuela kapłaństwo z domu Aarona stało się całkowicie upadłe; Bóg jednakże to przewidział; prócz ustanowienia domu Aarona kapłanami dodał coś jeszcze – ślub nazireatu w szóstym rozdziale Księgi Liczb – na wypadek, gdyby wyznaczeni kapłani okazali się nieodpowiedni:

- A. Kiedy dom Aarona upadł, dodatek ten został zastosowany w praktyce; Samuel stał się kapłanem dzięki temu, że został poświęcony, oddzielony i użyczony Panu – 1 Sm 1:11, 27–28.
- B. W czasach Helego Bóg stał się ubogi, jeśli chodzi o kapłaństwo, więc Anna użyczyła Panu Samuela; kiedy sytuacja jest nienormalna, Pan staje się ubogi pod względem swego zarządzania i potrzebuje, aby ktoś dobrowolnie użyczył Mu siebie.
- C. Przekazawszy Helemu Samuela, Anna wychwalała Boga za zbawienie, jakiego On dokonał za pomocą swoich cudownych czynów; jej modlitwa wiązała się z Bożym poruszaniem się w Jego ekonomii i wskazywała, że uświadamiała ona sobie coś z Bożej ekonomii – 2:1–10.

III. Samuel dorastał pod nadzorem Helego; w młodości usługiwał Jahwe przed Helim (w. 11b, 18–19), który go uczył, jak usługiwać Bogu:

- A. Bóg zawołał na Samuela trzykrotnie; „i zrozumiał Heli, że to Jahwe woła chłopca. Rzekł więc Heli do Samuela: Idź, połóż się. A gdy cię zawoła, powiedz: Mów, o Jahwe, bo sługa twój słucha. [...] I przyszedł Jahwe, stanął i zawołał jak i poprzednio: Samuele, Samuele! A Samuel rzekł: Mów, bo sługa twój słucha” – 3:1–10:
 - 1. To było coś bardzo pozytywnego, czego Samuel nauczył się od Helego; będąc sługami Pańskimi, musimy trwać w społeczności z Panem i zawsze Go słuchać – Łk 1:34–38; 10:38–42.
 - 2. Nasze życie uzależnione jest od Pańskich słów, a nasze dzieło – od Jego rozkazów (Obj 2:7; 1 Sm 3:9–10; por. Iz 50:4–5; Wj 21:6); życie wierzących zależy całkowicie od Pańskiego przemawiania (Ef 5:26–27).
 - 3. Pańskie przemawianie pozwala nam wypełnić cel Jego wiecznej ekonomii, którym jest uzyskanie oblubienicy jako swojej odpowiedniczki – Obj 2:7; Ef 5:26–27; Pnp 8:13–14.
- B. Podczas gdy Samuel się uczył, obserwował, jak pogarsza się zdegradowane Aaronowe kapłaństwo:
 - 1. Widział, jak starsi ludu zawłaszczyli Arkę Bożą i jak przejęli ją Filistyni, a chwała Boża odeszła od Izraela; zdawał sobie sprawę z surowego sądu Bożego, jaki spadł na dom Helego, obejmujący śmierć samego Helego i jego dwóch niegodziwych synów, Chofniego i Pinchasa – 1 Sm 2:12–36; 4:11–22.
 - 2. O surowym Bożym sądzie nad domem Helego prorokował mąż Boży (2:27–36); potem potwierdziło go słowo Jahwe wypowiedziane przez Samuela (3:11–18).
 - 3. Możliwe, że mówiąc Helemu przez Samuela o nadchodzącym sądzie, Bóg zamierzał wyrzucić niezapomniane wrażenie na tym młodym chłopcu kapłanie; okazała się w tym Boża mądrość – w. 17–18.
 - 4. To nie osłabiło Samuela ani jego przyszłego nazirejskiego kapłaństwa; służyło mu raczej za ciągłe ostrzeżenie w jego całej kapłańskiej służbie, które pomogło mu zachować czystość w służbie Bogu przez całe życie.

IV. Samuel był tym, który zmienił wiek na wiek królestwa wraz z godnością królewską; było to coś wielkiego nie tylko w dziejach Izraela, lecz także w dziejach ludzkości:

STUDIUM KRYSTALIZUJĄCE PIERWSZEJ I DRUGIEJ KSIĘGI SAMUELA

- A. Samuel nie zbuntował się przeciwko domowi Aarona ani niczego sobie z niego nie przywłaszczył; kiedy dorastał, Bóg zsyłał okoliczności, żeby go wydoskonalić i rozwinąć w nim zdolność do uczynienia wszystkiego, czego Bóg potrzebował do zmiany wieku na wiek króla wraz z królestwem.
 - B. Jako kapłan Samuel zastąpił pozbawione świeżości kapłaństwo Aaronowe i w pewnym sensie położył mu kres; Bóg posłużył się Samuelem do zmiany wieku za sprawą nie buntu czy rewolucji, lecz boskiego objawienia, które wprowadziło godność królewską.
 - C. Samuel był człowiekiem objawienia i czynił wszystko zgodnie z tym, co zobaczył; „Jahwe ukazywał się Samuelowi [...] przez słowo Jahwe” (w. 21); co więcej Samuel był człowiekiem według Bożego serca – kopią, powieleniem Bożego serca; jako taka osoba nigdy nie zrobiłby niczego, co byłoby wyrazem buntu.
- V. Cała istota i osoba Samuela, nie jedynie to, co robił, jak żył i pracował, były według Boga; istota Samuela i Boże serce były jedno; z tego powodu możemy powiedzieć, że Samuel, człowiek według Boga, był na ziemi Bogiem w działaniu:**
- A. Samuel miał na względzie Boży umysł; nie zajmowały go inne myśli, względy ani przemyślenia; jego życie codzienne i praca służyły realizacji tego wszystkiego, co Bóg miał w sercu.
 - B. Samuel namaścił Saula i Dawida na królów (10:1; 16:1, 13); to, że Samuel miał nieustannie stawiać się przed Bożym namaszczo-
nym (2:35), żeby nadzorować króla i obserwować jego poczynania, było zgodne z Bożym zarządzeniem.
 - C. Wskazuje to, że Samuel, Bóg na ziemi w działaniu, był większy niż król; powodem, dla którego tak dobrze się do tego nadawał, było to, że przez wiele lat Bóg doskonalił go wyłącznie ze względu na swoją ekonomię:
 - 1. Bóg mógł użyć Samuela do realizacji swojej ekonomii, ponieważ był on człowiekiem według Boga i Jego serca i nie był przy tym egoistyczny ani nie myślał o własnych korzyściach – por. Mt 16:24–26; Łk 9:23–25.
 - 2. Samuel nie miał serca do niczego innego poza Bożym sercem i Bożymi wybranymi; jego serce było odbiciem Bożego serca – por. Flp 2:19–22; 2 Kor 3:16–18.
 - 3. Samuel uważał, że brak modlitwy za Boży lud, który jest Jego osobistym skarbem i własnością, jest grzechem przeciwko Jahwe – 1 Sm 12:23; Wj 19:5.
 - D. Wprawdzie w okolicznościach, w jakich znalazł się Samuel, nie było mu łatwo opowiadać się po stronie Boga, jednak dbał on o Boże interesy i dokonał zmiany wieku; w świetle Starego Testamentu Samuela stawia się na równi z Mojżeszem pod względem opowiadania się za Bogiem i Jego interesami – Jr 15:1.
 - E. „I ogłosił Samuel ludowi prawo królewskie, spisał je w księdze i złożył przed Jahwe” – 1 Sm 10:25a:
 - 1. Mojżesz nadał prawo dzieciom Izraela, ale dopóki nie pojawił się Samuel, nie miały one zbioru praw wewnętrznych, konstytucji.

2. Samuel nauczał lud praw wewnętrznych, konstytucji, praktyki, zwyczajów, sposobów postępowania, rozporządzeń i reguł dotyczących tego, jak praktykować królestwo Boże na ziemi.

VI. Bóg rozpoczął nowy wiek od wzbudzenia Samuela, młodego nazirejczyka, jako wiernego kapłana, aby zastąpić nim zdegradowane kapłaństwo – 2:35:

- A. Bóg wyznaczył Samuela do wypowiedzania słowa Bożego i zastąpienia wykładni słowa Bożego dokonywanej przez stare kapłaństwo; w kapłaństwie pierwsze, co kapłan powinien czynić, to przemawiać dla Boga.
- B. Napiersnik oraz urim i tummim, noszone przez arcykapłana, były środkami, które służyły Bogu do przemawiania do ludu (Wj 28:30); kiedy kapłaństwo uległo degradacji, Boże przemawianie uległo niemal całkowitemu utraceniu (1 Sm 3:1, 3a).
- C. Bóg usługiwał słowem swoim wybranym dzięki wyznaczeniu Samuela na proroka w wyniesionym na wyższy poziom urzędzie prorockim (w. 20–21), i sprawował nad nimi swoją władzę dzięki wzbudzeniu Samuela jako sędziego (7:15–17).
- D. Samuel jako ostatni sędzia położył kres urzędowi sędziowskiemu, a jako nowy kapłan wprowadził godność królewską, którą wzmacniał wyniesiony na wyższy poziom urząd prorocki.
- E. Bóg musiał wzbudzić żywą osobę, proroka, żeby ten przemawiał dla Niego; w Bożym zarządzeniu Samuela uznaje się za pierwszego proroka, ponieważ wprowadził on urząd prorocki służący Bożemu przemawianiu – Dz 3:24; 13:20; Hbr 11:32.

VII. Samuel był jedno z Bogiem na ziemi; jako Bóg w działaniu na ziemi, przedstawiciel samego Boga przebywającego w niebie wyznaczony do władania Jego ludem na ziemi, usługiwał jako osoba o pięciu statusach – 1 Sm 7:3:

- A. Samuel usługiwał jako nazirejczyk, całkowicie poświęcony Bogu, żeby wypełnić On swoją ekonomię – 1:11, 28a.
- B. Samuel usługiwał jako kapłan, który szanował Boga i był Mu miły i który zastąpił pozbawione świeżości i zdegradowane kapłaństwo; był też wierny w tym, by działać w imieniu Boga, co obejmowało nawet mianowanie i ustanawianie królów ze względu na boskie rządy na ziemi – 2:30, 35–36; 7:3–17; Sdz 9:9, 13.
- C. Samuel usługiwał jako prorok ustanowiony przez Boga (1 Sm 3:20), żeby wypowiadać Boże słowo i zastąpić nauki starego kapłaństwa w czasie, kiedy słowo Jahwe było rzadkością, a wizje nie były rozpowszechnione (w. 1–10, 19–21).
- D. Samuel usługiwał jako sędzia w rzeczywistości godności królewskiej, żeby zastąpić sądenie ludu przez stare i pozbawione świeżości kapłaństwo – 7:15–17.
- E. Samuel usługiwał jako człowiek modlitwy, który modlił się za Bożych wybranych o to, by zostali zachowani na Bożej drodze, byli jedno z Bogiem, by nie usidliły ich bożki narodów i by radowali się Bogiem jako Ebenezerem (co znaczy „kamień pomocy” – w. 12), aby w ten sposób wypełniło się Boże pragnienie w Jego woli, jakie miał względem nich (w. 3–17; 8:6; 12:19–25; 15:11b).